

Gràcia, Ciutat Vella, Eixample, Les Corts, Nou Barris, Sant Andreu, Sant Martí, Sants-Montjuïc, Sarrià Sant-Gervasi

Gràcia

L'irreductible districte VI

El mapa de Barcelona dividit en districtes

Gràcia no és només el nom del sisè districte de la ciutat. Gràcia és també el nom d'una mena d'utopia geogràfica, una anomalia urbana que fa de trencaones davant la uniformitzadora trama ortogonal de l'Eixample. Un territori amb identitat pròpia, per al qual alguns han arribat a demanar, de nou, la independència per a l'any 1897. És impossible calcular la quantitat de gent que s'ha fet seu aquest territori, malgrat el canvi sociològic que està propiciant l'encariment del preu de l'habitatge. Festa Major, entitats, festivals, comerç actiu... Tot això fa que l'ecosistema de revistes de barri sigui especialment ric en aquesta zona. Oficialment, en aquest districte hi viuen unes 120.000 persones, repartides en sis barris: Vallcarca i els Penitents, El Coll, La Salut, Camp d'en Grassot-Gràcia Nova i Vila de Gràcia.

Que se sàpiga, en tota la història de la premsa de barris de Barcelona només hi ha hagut dues publicacions que s'hagin atrevit a editar-se setmanalment. Una va ser el Sant Andreu de Cap a Peus, que durant una primera època, allà cap a 1980, va sortir amb aquesta periodicitat. L'altra és *l'Independent* de Gràcia, que va començar sent mensual (2000) ha passat a setmanal (2003) i fins i tot ha aconseguit exportar el seu model a dues poblacions metropolitanes: Barberà del Vallès (2005) i Sant Adrià de Besòs (2006)

L'èxit de *l'Independent* és un símptoma de la maduresa que estan assolint alguns productes comunicatius nascuts als barris de Barcelona. Ja queda lluny aquella època en què les associacions de veïns, des del voluntarisme, van fer de la premsa de barris una eina útil per avançar en democràcia. Els temps han canviat, i l'arribada a aquest sector de professionals remunerats reflecteix que en al-

guns districtes de Barcelona - potser no en tots - és possible fer periodisme local de manera professionalitzada, des de l'exigible independència de criteris. Hi ha mercat. Bona notícia.

l'Independent va fer públic el seu número 0 per la Festa Major de l'any 2000. Tenia tres mares: l'associació de veïns Vila de Gràcia; la societat cooperativa DeBarris; i la secció gracienc de Vilaweb. Ni tan sols es van plantejar la possibilitat de posar-li un preu de venda:

naixien gratuïts i en paper de rotativa, a diferència de la contemporània *Transversal*, una revista gracienc de molt cuidat disseny i amb paper d'una certa qualitat (couché a les portades). *l'Independent* segueix viu. *Transversal* no ben bé, ja en parlarem més endavant.

Els primers que van cobrar en aquesta nova empresa van ser els comercials; després, els distribuïdors, i finalment els periodistes. Un exercici de realisme que ha permès generar una redacció amb 7 periodistes remunerats (3 dedicats exclusivament a *l'Independent* gracienc). Fins i tot els col·laboradors (20) perceben cada any, per Festa Major, una propina de diners d'uns 100 aproximadament. Per què ens interessen tant aquests detalls empresarials? Perquè pensem que calen mans professionals per garantir una premsa local de qualitat. I la professionalitat cal pagar-la.

l'Independent, en la seva etapa actual, inclou en cada número un "Tema de la setmana",

a 2 pàgines, seccions fixes de política, societat, cultura, esports i economia. Entrevistes i considerables articles d'opinió. I tot, parlant de Gràcia en exclusiva. El seu director, Albert Balanzà, assegura que "nosaltres competim directament amb *La Vanguardia* o *El Periódico*", és a dir, que la seva vocació és informar de les coses d'aquest territori abans que ningú. Posem un exemple recent: fa unes setmanes, un problema en la recollida pneumàtica al carrer Gran de Gràcia va omplir el carrer d'unes olors pudentes. És cert que aquest problema només preocupava als veïns i usuaris d'aquest carrer, però també ho és que aquests veïns i usuaris no parlaven d'altra cosa. *l'Independent* va ser el primer en satisfer-los la curiositat, tot explorant-ne les causes i els remeis. Mentrestant, la resta de diaris de Barcelona s'ocupaven d'altres temes dedicats a un públic més generalista. Aquest senzill exemple demostra la utilitat de la premsa de barris en una ciutat com Barcelo-